Acest document reprezintă un instrument de documentare, iar instituțiile nu își asumă responsabilitatea pentru conținutul său.

►**B** **DIRECTIVA 2002/92/CE A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI**

din 9 decembrie 2002

privind intermedierea de asigurări

(JO L 9, 15.1.2003, p. 3)

Astfel cum a fost modificată prin:

		Jurnalul Oficial		
		NR.	Pagina	Data
►**M1**	Directiva 2014/65/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014	L 173	349	12.6.2014

▼B

DIRECTIVA 2002/92/CE A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI

din 9 decembrie 2002

privind intermedierea de asigurări

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Europene, în special articolul 47 alineatul (2) și articolul 55,

având în vedere propunerea Comisiei ([1]),

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social ([2]),

în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 251 din tratat ([3]),

întrucât:

(1) Intermediarii de asigurări și de reasigurări joacă un rol central în distribuirea produselor de asigurare și reasigurare în cadrul Comunității.

(2) Un prim pas pentru a facilita exercitarea libertății de stabilire și a libertății de a presta servicii pentru agenții și brokerii de asigurări a fost făcut prin Directiva 77/92/CEE a Consiliului din 13 decembrie 1976 privind măsuri de facilitare a exercitării efective a libertății de stabilire și a libertății de a presta servicii pentru activitățile de agenți și brokeri de asigurări (ex grupa 630 ISIC) și, în special, măsuri tranzitorii cu privire la acele activități ([4]).

(3) Directiva 77/92/CEE trebuia să își mențină aplicabilitatea până la intrarea în vigoare a dispozițiilor referitoare la coordonarea reglementărilor de drept intern privind accesul la activitățile de agent și broker de asigurări și exercitarea acestora.

([1]) JO C 29 E, 30.1.2001, p. 245.
([2]) JO C 221, 7.8.2001, p. 121.
([3]) Avizul Parlamentului European din 14 noiembrie 2001 (JO C 140 E, 13.6.2002, p. 167), Poziția comună a Consiliului din 18 martie 2002 (JO C 145 E, 18.6.2002, p. 1) și Decizia Parlamentului European din 13 iunie 2002 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial). Decizia Consiliului din 28 iunie 2002.
([4]) JO L 26, 31.1.1977, p. 14. Directivă modificată ultima dată de Actul de aderare din 1994.

▼B

(4) Recomandarea 92/48/CEE a Comisiei din 18 decembrie 1991 privind intermediarii de asigurări ([1]) a fost urmată în mare măsură de statele membre și a contribuit la apropierea dispozițiilor de drept intern privind cerințele profesionale și înregistrarea intermediarilor de asigurări.

(5) Cu toate acestea, există încă diferențe substanțiale între dispozițiile de drept intern care obstrucționează accesul la activitățile intermediarilor de asigurări și reasigurări și exercitarea acestor activități în piața internă. În consecință, este oportun să se înlocuiască Directiva 77/92/CEE cu o nouă directivă.

(6) Intermediarii de asigurări și reasigurări ar trebui să fie în măsură să se prevaleze de libertatea de stabilire și de libertatea de a presta servicii care sunt consfințite de tratat.

(7) Incapacitatea intermediarilor de asigurări de a își desfășura activitatea liber pe tot teritoriul Comunității este un obstacol în calea bunei funcționări a pieței unice în asigurări.

(8) Coordonarea dispozițiilor de drept intern referitoare la cerințele profesionale și înregistrarea persoanelor care abordează și desfășoară activitatea de intermediere de asigurări poate așadar să contribuie atât la realizarea pieței unice pentru servicii financiare, cât și la o mai bună protecție a consumatorilor în acest domeniu.

(9) Produsele de asigurări pot fi distribuite de diferite categorii de persoane sau instituții, cum ar fi agenți, brokeri și agenți de asigurări bancare. Egalitatea de tratament între agenți și protecția consumatorului impune ca toate aceste persoane sau instituții să se afle sub incidența prezentei directive.

(10) Prezenta directivă conține o definiție a „intermediarului de asigurări legat” care ține seama de caracteristicile anumitor piețe din statele membre și al cărei scop este să stabilească condițiile de înregistrare aplicabile unor astfel de intermediari. Scopul acestei definiții nu este să împiedice statele membre să aibă concepte similare în ceea ce privește intermediarii de asigurări care, chiar dacă acționează pentru și în numele unei întreprinderi de asigurare și sub întreaga răspundere a întreprinderii respective, au dreptul să colecteze prime sau sume destinate clienților în conformitate cu garanțiile financiare prevăzute de prezenta directivă.

(11) Prezenta directivă ar trebui să se aplice persoanelor a căror activitate constă în prestarea de servicii de intermediere de asigurări în favoarea unor terți, în schimbul unei remunerații care poate fi de natură pecuniară sau care poate f sub forma unui alt avantaj economic convenit și legat de prestația furnizată.

([1]) JO L 19, 28.1.1992, p. 32.

▼B

(12) Prezenta directivă nu ar trebui să se aplice persoanelor cu o altă activitate profesională, cum ar fi experți fiscali sau contabili, care oferă consultanță privind acoperirea prin asigurare numai ocazional, în cadrul acestei alte activități profesionale, după cum ea nu ar trebui să se aplice nici în cazul simplei furnizări de informații generale cu privire la produsele de asigurare, cu condiția ca activitatea respectivă să nu vizeze sprijinirea clientului în vederea încheierii sau executării unui contract de asigurare sau reasigurare, gestionarea, cu titlu profesional, a solicitărilor de daune primite de o întreprindere de asigurare sau reasigurare sau ajustarea de daune și evaluarea daunei de către un expert.

(13) Prezenta directivă nu ar trebui să se aplice persoanelor care se ocupă cu intermedierea de asigurări doar ca o activitate auxiliară în anumite condiții stricte.

(14) Intermediarii de asigurări și reasigurări ar trebui înregistrați la autoritatea competentă din statul membru în care au domiciliul sau sediul central, cu condiția ca aceștia să îndeplinească o serie de cerințe profesionale stricte referitoare la competența, buna reputație, asigurarea de răspundere civilă profesională și capacitatea lor financiară.

(15) O astfel de înregistrare ar trebui să permită intermediarilor de asigurări și reasigurări să își desfășoare activitatea în alte state membre, în conformitate cu principiile libertății de stabilire și a libertății de a presta servicii, cu condiția respectării procedurii corespunzătoare de notificare între autoritățile competente.

(16) Sunt necesare sancțiuni corespunzătoare împotriva persoanelor care desfășoară activitatea de intermediere de asigurări sau reasigurări fără a fi înregistrate, împotriva întreprinderilor de asigurare sau reasigurare care recurg la serviciile unor intermediari neînregistrați sau împotriva intermediarilor care nu respectă dispozițiile de drept intern adoptate în temeiul prezentei directive.

(17) Colaborarea și schimbul de informații între autoritățile competente sunt esențiale pentru a proteja clienții și pentru a garanta soliditatea activităților de asigurare și reasigurare în piața unică.

(18) Este esențial pentru client să știe dacă are de-a face cu un intermediar care îi dă consultanță în legătură cu produsele unei game largi de întreprinderi de asigurare sau cu produsele oferite de un număr specific de întreprinderi de asigurare.

▼B

(19) Prezenta directivă ar trebui să specifice obligațiile pe care intermediarii de asigurări ar trebui să le aibă atunci când furnizează informații clienților. Un stat membru poate menține sau adopta în acest domeniu dispoziții mai stricte care pot fi impuse intermediarilor de asigurări care desfășoară activități de intermediere pe teritoriul său, independent de domiciliul acestora, cu condiția ca aceste dispoziții mai stricte să respecte dreptul comunitar, inclusiv Directiva 2000/31/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 8 iunie 2000 privind unele aspecte juridice ale serviciilor societății informaționale, în special comerțul electronic, în piața internă (Directiva privind comerțul electronic) ([1]).

(20) În cazul în care intermediarul declară că acordă consultanță în legătură cu produsele unei game largi de întreprinderi de asigurare, acesta trebuie să facă o analiză imparțială și suficient de cuprinzătoare a produselor disponibile pe piață. În plus, toți intermediarii ar trebui să își motiveze sfaturile acordate.

(21) Este mai puțin necesar să se solicite ca astfel de informații să fie date în cazul în care clientul este o societate care urmărește să asigure sau să reasigure riscurile industriale și comerciale.

(22) Sunt necesare proceduri adecvate și eficace de contestație și de atac în statele membre pentru soluționarea litigiilor între intermediarii de asigurări și clienți, prin utilizarea, după caz, a procedurilor existente.

(23) Fără a aduce atingere dreptului clienților de a iniția o acțiune în instanță, statele membre ar trebui să încurajeze organismele publice sau private, înființate pentru soluționarea extrajudiciară a conflictelor, să colaboreze pentru soluționarea litigiilor transfrontaliere. O astfel de colaborare ar putea să urmărească, de exemplu, să permită clienților să contacteze organisme extrajudiciare create în statul membru în care au domiciliul în legătură cu orice contestație referitoare la intermediarii de asigurări stabiliți în alte state membre. Crearea rețelei FIN-NET furnizează o asistență sporită consumatorilor, în cazul în care aceștia utilizează servicii transfrontaliere. Dispozițiile referitoare la proceduri ar trebui să țină seama de Recomandarea 98/257/CE a Comisiei din 30 martie 1998 privind principiile aplicabile organismelor responsabile cu soluționarea extrajudiciară a litigiilor în materie de consum ([2]).

(24) Directiva 77/92/CEE ar trebui, în consecință, abrogată,

([1]) JO L 178, 17.7.2000, p. 1.
([2]) JO L 115, 17.4.1998, p. 31.

▼B

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

CAPITOLUL I

DOMENIU DE APLICARE ȘI DEFINIȚII

Articolul 1

Domeniu de aplicare

(1) Prezenta directivă stabilește norme privind accesul la activitățile de intermediere de asigurări și reasigurări și exercitarea acestora de către persoane fizice și juridice stabilite sau care doresc să se stabilească într-un stat membru.

(2) Prezenta directivă nu se aplică persoanelor care oferă servicii de intermediere pentru contracte de asigurare în cazul în care următoarele condiții sunt îndeplinite în totalitate:

(a) contractul de asigurare impune numai cunoașterea acoperirii oferite de asigurare;

(b) contractul de asigurare nu este un contract de asigurare de viață;

(c) contractul de asigurare nu acoperă nici un risc de răspundere civilă;

(d) principala activitate profesională a persoanei nu este intermedierea de asigurări;

(e) asigurarea este complementară produsului sau serviciului oferit de orice prestator, în cazul în care asigurarea respectivă oferă acoperire pentru:

(i) riscul de defectare, pierdere sau avariere a bunurilor furnizate de prestatorul respectiv sau

(ii) avarierea sau pierderea bagajelor sau alte riscuri legate de o călătorie a cărei rezervare s-a făcut la prestatorul respectiv, chiar dacă asigurarea este o asigurare de viață sau o asigurare a riscului de răspundere civilă, cu condiția ca acoperirea să fie auxiliară asigurării principale pentru riscurile asociate călătoriei;

(f) valoarea primei anuale nu depășește 500 EUR, iar durata totală a contractului de asigurare, inclusiv toate reînnoirile, nu este mai mare de cinci ani.

(3) Prezenta directivă nu se aplică serviciilor de intermediere de asigurări și reasigurări furnizate pentru riscuri și angajamente situate în afara Comunității.

▼B

Prezenta directivă nu afectează legislația unui stat membru referitoare la activitatea de intermediere de asigurări desfășurată de intermediari de asigurări și reasigurări stabiliți într-o țară terță și care lucrează pe teritoriul acesteia în baza principiului libertății de a presta servicii, cu condiția garantării unui tratament egal pentru toate persoanele care desfășoară sau care sunt autorizate să desfășoare activități de intermediere de asigurări pe piața respectivă.

Prezenta directivă nu reglementează activitățile de intermediere de asigurări desfășurate în țări terțe sau activitățile întreprinderilor de asigurare sau reasigurare din cadrul Comunității, astfel cum sunt acestea definite în prima Directivă 73/239/CEE a Consiliului din 24 iulie 1973 privind coordonarea actelor cu putere de lege și actelor administrative referitoare la accesul la activitatea de asigurare directă, alta decât asigurarea de viață, și exercitarea acestei activități ([1]) și în prima Directivă 79/267/CEE a Consiliului din 5 martie 1979 privind coordonarea actelor cu putere de lege și actelor administrative referitoare la accesul la activitatea de asigurări directe de viață și exercitarea acesteia ([2]), realizate prin intermediul intermediarilor de asigurări în țări terțe.

Articolul 2

Definiții

În sensul prezentei directive:

1. „întreprindere de asigurare” înseamnă o întreprindere care a primit o autorizație oficială în conformitate cu articolul 6 din Directiva 73/239/CEE sau articolul 6 din Directiva 79/267/CEE;

2. „întreprindere de reasigurare” înseamnă o întreprindere, alta decât o întreprindere de asigurare sau o întreprindere de asigurare dintr-o țară terță, a cărei principală activitate constă în acceptarea riscurilor cedate de o întreprindere de asigurare, o întreprindere de asigurare dintr-o țară terță sau de alte întreprinderi de reasigurare;

3. „intermediere de asigurări” înseamnă orice activitate care constă din prezentarea sau propunerea unor contracte de asigurare sau din desfășurarea altor acțiuni pregătitoare în vederea finalizării unor astfel de contracte sau din încheierea unor astfel de contracte sau de contribuție la gestionarea sau derularea unor astfel de contracte, în special în cazul unei solicitări de daune.

▼M1

Cu excepția capitolului IIIA din prezenta directivă, respectivele activități nu sunt considerate intermediere sau distribuție de asigurări în cazul în care sunt realizate de o întreprindere de asigurare sau de un angajat al unei întreprinderi de asigurare care acționează sub răspunderea unei întreprinderi de asigurare.

([1]) JO L 228, 16.8.1973, p. 3. Directivă modificată ultima dată de Directiva 2002/13/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 77, 20.3.2002, p. 17).

([2]) JO L 63, 13.3.1979, p. 1. Directivă modificată ultima dată de Directiva 2002/12/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 77, 20.3.2002, p. 11).

▼B

Nu se consideră a fi intermediere de asigurări furnizarea ocazională de informații în contextul unei alte activități profesionale, cu condiția ca scopul activității respective să nu fie acordarea de asistență unui client în vederea încheierii sau derulării unui contract de asigurare, gestionarea, cu titlu profesional, a solicitărilor de daune ale unei întreprinderi de asigurare, precum și compensarea daunelor și evaluarea de către un expert a solicitărilor de daune;

4. „intermediere de reasigurări” înseamnă orice activitate care constă din prezentarea sau propunerea unor contracte de reasigurare sau din desfășurarea altor acțiuni pregătitoare în vederea finalizării unor astfel de contracte sau din încheierea unor asemenea contracte sau contribuția la gestionarea și derularea unor astfel de contracte, în special în caz de solicitare de daune.

Aceste activități nu sunt considerate intermediere de reasigurări în cazul în care sunt realizate de o întreprindere de reasigurare sau de un angajat al unei întreprinderi de reasigurare care acționează sub răspunderea unei întreprinderi de reasigurare.

Nu se consideră intermediere de reasigurări furnizarea ocazională de informații în contextul unei alte activități profesionale, cu condiția ca scopul activității respective să nu fie acordarea de asistență unui client în vederea încheierii sau derulării unui contract de reasigurare, gestionarea, cu titlu profesional, a solicitărilor de daune ale unei întreprinderi de reasigurare, precum și compensarea daunelor și evaluarea de către un expert a solicitărilor de daune;

5. „intermediar de asigurări” înseamnă orice persoană fizică sau juridică ce inițiază sau desfășoară, în schimbul unei remunerații, activități de intermediere de asigurări;

6. „intermediar de reasigurări” înseamnă orice persoană fizică sau juridică ce inițiază sau desfășoară, în schimbul unei remunerații, activități de intermediere de reasigurări;

7. „intermediar de asigurări legat” înseamnă orice persoană care desfășoară activități de intermediere de asigurări pentru una sau mai multe întreprinderi de asigurare și în numele acesteia/acestora, în cazul în care produsele de asigurare nu se află în concurență, dar care nu colectează prime sau sume destinate clienților; această persoană acționează sub răspunderea totală a acelor întreprinderi de asigurare pentru produsele care le privesc pe fiecare în parte.

Orice persoană care desfășoară activități de intermediere de asigurări pe lângă activitatea sa profesională principală este de asemenea considerată un intermediar de asigurări legat care acționează sub răspunderea uneia sau mai multor întreprinderi de asigurare pentru produsele care le privesc pe fiecare în parte, în cazul în care asigurarea este complementară bunurilor sau serviciilor furnizate în cadrul acelei activități profesionale principale și în cazul în care persoana nu colectează prime sau sume destinate clienților;

8. „riscuri mari” sunt riscurile definite la articolul 5 litera (d) din Directiva 73/239/CEE;

▼B

9. „stat membru de origine” înseamnă:

(a) în cazul în care intermediarul este o persoană fizică, statul membru în care acesta are domiciliul și în care își desfășoară activitatea;

(b) statul membru în care se află sediul său social în cazul în care intermediarul este o persoană juridică, sau statul membru în care se află sediul său central, în cazul în care în conformitate cu dreptul său intern acesta nu are sediu social;

10. „stat membru gazdă” înseamnă statul membru în care un intermediar de asigurări sau de reasigurări are o sucursală sau în care prestează servicii;

11. „autorități competente” înseamnă autoritățile pe care fiecare stat membru în parte le desemnează în conformitate cu articolul 7;

12. „suport durabil” înseamnă orice instrument cu ajutorul căruia clientul poate stoca informațiile care îi sunt adresate personal, astfel încât acestea să poată fi consultate ulterior pe durata unei perioade adaptate scopului acestor informații și care permite reproducerea fidelă a informațiilor stocate.

În special, noțiunea de suport durabil include dischetele, CD-ROM-urile, DVD-urile și unitatea de hard-disk a calculatoarelor personale pe care se salvează poșta electronică, dar exclude siturile de Internet, cu excepția cazului în care astfel de situri îndeplinesc criteriile specificate la primul paragraf;

▼M1

13. În sensul capitolului IIIA, „produs de investiții bazat pe asigurări” înseamnă un produs de asigurare care oferă o valoare de scadență sau de răscumpărare, aceasta fiind expusă, parțial sau integral, direct sau indirect, fluctuațiilor pieței și nu include:

(a) produse de asigurare generală, astfel cum sunt enumerate în anexa I la Directiva 2009/138/CE (Clase de asigurare generală);

(b) contracte de asigurare de viață în care beneficiile prevăzute în contract sunt plătibile numai după deces sau în caz de incapacitate rezultată în urma unei vătămări, boli sau invalidități;

(c) produse de pensii, care, în temeiul normelor de drept intern, sunt recunoscute ca având drept scop principal furnizarea unui venit investitorului în momentul pensionării și care îi conferă acestuia dreptul la anumite prestații;

(d) sisteme de pensii ocupaționale recunoscute oficial care intră în domeniul domeniului de aplicare al Directivei 2003/41/CE sau al Directivei 2009/138/CE;

▼M1

(e) produsele de pensii individuale în cazul cărora dreptul intern prevede o contribuție financiară din partea angajatorului, iar angajatorul sau angajatul nu poate alege produsul de pensie sau furnizorul.

▼B

CAPITOLUL II

CERINȚE DE ÎNREGISTRARE

Articolul 3

Înregistrare

(1) Intermediarii de asigurări și de reasigurări sunt înregistrați la autoritatea competentă, așa cum este aceasta definită la articolul 7 alineatul (2), din statul membru de origine.

Fără a aduce atingere primului paragraf, statele membre pot prevedea posibilitatea ca întreprinderile de asigurare și reasigurare, precum și alte organisme, să colaboreze cu autoritățile competente pentru înregistrarea intermediarilor de asigurări și de reasigurări și pentru aplicarea cerințelor din articolul 4 acestor intermediari. În special, în cazul intermediarilor de asigurări legați între ei, aceștia pot fi înregistrați de către o întreprindere de asigurare sau de către o asociație de întreprinderi de asigurare sub controlul unei autorități competente.

Statele membre nu sunt obligate să aplice cerința prevăzută în primul și al doilea paragraf tuturor persoanelor fizice care lucrează într-o întreprindere și care desfășoară activități de intermediere de asigurări sau reasigurări.

În ceea ce privește persoanele juridice, statele membre înregistrează aceste persoane și specifică de asemenea în registru numele persoanelor fizice din conducere care răspund de activitatea de intermediere.

(2) Statele membre pot institui mai multe registre pentru intermediarii de asigurări și reasigurări, cu condiția să definească criteriile potrivit cărora se face înregistrarea intermediarilor.

Statele membre veghează la crearea unui punct unic de informare, care să permită un acces ușor și rapid la informațiile provenind de la aceste diverse registre care sunt create electronic și care sunt actualizate în permanență. Punctul de informare oferă de asemenea elementele de identificare ale autorităților competente din fiecare stat membru, prevăzute la alineatul (1) primul paragraf. Registrul indică în plus țara sau țările în care intermediarul își desfășoară activitatea în conformitate cu reglementările privind libertatea de stabilire sau libertatea de a presta servicii.

(3) Statele membre veghează ca înregistrarea intermediarilor de asigurări – inclusiv a intermediarilor legați – și a intermediarilor de reasigurări să se facă sub rezerva îndeplinirii cerințelor profesionale prevăzute la articolul 4.

▼B

Statele membre veghează de asemenea ca intermediarii de asigurări – inclusiv intermediarii legați – și intermediarii de reasigurări care încetează să mai îndeplinească aceste cerințe să fie radiați din registru. Validitatea înregistrării este revizuită periodic de autoritatea competentă. În cazul în care este necesar, statul membru de origine informează statul membru gazdă, prin toate mijloacele corespunzătoare, în legătură cu o astfel de radiere.

(4) Autoritățile competente pot elibera intermediarilor de asigurări și reasigurări un document care să permită oricărei părți interesate să verifice, prin consultarea registrului (registrelor) prevăzut(e) la alineatul (2), în cazul în care aceștia sunt înregistrați legal.

Documentul trebuie să conțină cel puțin informațiile specificate la articolul 12 alineatul (1) literele (a) și (b) și, în cazul unei persoane juridice, numele persoanei (persoanelor) fizice prevăzute în al patrulea paragraf din alineatul (1) din prezentul articol.

Statul membru cere ca documentul să fie returnat autorității competente care l-a eliberat în momentul în care intermediarul de asigurări sau de reasigurări respectiv încetează să mai fie înregistrat.

(5) Intermediarii de asigurări și reasigurări înregistrați sunt autorizați să inițieze și să desfășoare activitatea de intermediere de asigurări și reasigurări în cadrul Comunității în baza libertății de stabilire și a libertății de a presta servicii.

(6) Statele membre veghează ca întreprinderile de asigurare să recurgă numai la serviciile de intermediere de asigurări și reasigurări prestate de intermediarii de asigurări și reasigurări înregistrați și de persoanele prevăzute la articolul 1 alineatul (2).

Articolul 4

Cerințe profesionale

(1) Intermediarii de asigurări și reasigurări trebuie să aibă cunoștințele și aptitudinile corespunzătoare, astfel cum sunt acestea stabilite de statul membru de origine al intermediarului.

Statele membre de origine pot adapta condițiile cerute în materie de cunoștințe și aptitudini în funcție de activitatea de intermediere de asigurări sau de reasigurări și de produsele distribuite, în special în cazul în care activitatea profesională principală a intermediarului este alta decât intermedierea de asigurări. În astfel de situații, intermediarul respectiv poate desfășura o activitate de intermediere de asigurări numai în cazul în care un intermediar de asigurări care îndeplinește condițiile din acest articol sau o întreprindere de asigurare își asumă întreaga responsabilitate pentru acțiunile sale.

▼B

Statele membre pot prevedea că, pentru cazurile menționate în al doilea paragraf din articolul 3 alineatul (1), întreprinderea de asigurări verifică dacă cunoștințele și aptitudinile intermediarilor sunt în conformitate cu obligațiile prevăzute în primul paragraf din acest alineat și, dacă este necesar, oferă acestor intermediari formarea necesară, care să corespundă cerințelor legate de produsele pe care aceștia le vând.

Statele membre nu sunt obligate să aplice cerința prevăzută la primul paragraf din prezentul alineat tuturor persoanelor fizice care lucrează într-o întreprindere și care desfășoară activități de intermediere de asigurări sau reasigurări. Statele membre veghează ca o proporție rezonabilă din persoanele aflate în structura de conducere a unor astfel de întreprinderi, care răspund de intermediere în materie de produse de asigurare, precum și toate celelalte persoane direct implicate în intermedierea de asigurări și reasigurări, să demonstreze cunoștințele și aptitudinile necesare pentru îndeplinirea îndatoririlor lor.

(2) Intermediarii de asigurări și reasigurări trebuie să se bucure de o bună reputație. Ca un minim necesar, aceștia trebuie să nu aibă cazier judiciar sau un alt document național echivalent pentru infracțiuni grave care au adus atingere proprietății sau pentru alte infracțiuni în domeniul financiar și nu trebuie să fi fost declarați anterior în faliment, cu excepția cazului în care au fost reabilitați în conformitate cu dispozițiile de drept intern.

Statele membre pot permite, în conformitate cu dispozițiile celui de-al doilea paragraf din articolul 3 alineatul (1), ca întreprinderile de asigurare să verifice bunul renume al intermediarilor de asigurări.

Statele membre nu sunt obligate să aplice cerința prevăzută în primul paragraf din prezentul alineat tuturor persoanelor fizice care lucrează într-o întreprindere și care desfășoară activitatea de intermediere de asigurări și reasigurări. Statele membre veghează ca structurile de conducere ale unor astfel de întreprinderi și orice membru al personalului direct implicat în intermedierea de asigurări și reasigurări să îndeplinească această cerință.

(3) Intermediarii de asigurări și reasigurări vor deține o asigurare de indemnizație profesională care să acopere întreg teritoriul Comunității sau altă garanție comparabilă pentru răspunderea care decurge din neglijența profesională, în valoare de cel puțin 1 000 000 EUR pentru fiecare solicitare de daune și în valoare globală de 1 500 000 EUR pe an pentru totalitatea solicitărilor de daune, cu excepția cazului în care o astfel de asigurare sau garanție comparabilă le este pusă la dispoziție de o întreprindere de asigurare sau reasigurare sau de altă întreprindere în numele căreia intermediarul de asigurări sau de reasigurări acționează sau este împuternicit să acționeze sau dacă întreprinderea respectivă și-a asumat întreaga răspundere pentru acțiunile intermediarului.

(4) Statele membre adoptă toate măsurile necesare pentru a proteja clienții în cazul incapacității intermediarului de asigurări de a transfera prima întreprinderii de asigurare sau de a transfera suma aferentă despăgubirii sau de a returna prima asiguratului.

▼B

Astfel de măsuri îmbracă una sau mai multe din următoarele forme:

(a) dispoziții legale sau contractuale în conformitate cu care banii pe care clientul i-a plătit intermediarului sunt considerați a fi fost transferați întreprinderii, în vreme ce banii pe care întreprinderea de asigurări i-a plătit intermediarului nu sunt considerați a fi fost transferați clientului decât în momentul primirii lor efective de către acesta din urmă;

(b) cerința ca intermediarii de asigurări să aibă o capacitate financiară care în permanență să fie la nivelul de 4 % din suma primelor anuale încasate, cu condiția ca această sumă să fie de minimum 15 000 EUR;

(c) cerința ca banii clienților să fie transferați prin conturi client strict separate și ca aceste conturi să nu fie utilizate pentru a face plăți către alți creditori în caz de faliment;

(d) cerința constituirii unui fond de garanție.

(5) Exercitarea activităților de intermediere de asigurări și reasigurări impune ca cerințele profesionale prevăzute în prezentul articol să fie îndeplinite în permanență.

(6) Statele membre pot adopta cerințe mai stricte decât cele prevăzute de prezentul articol sau să prevadă cerințe suplimentare pentru intermediarii de asigurări și reasigurări înregistrați pe teritoriul lor.

(7) Sumele prevăzute la alineatele (3) și (4) sunt revizuite periodic pentru a ține seama de evoluția indicelui european al prețurilor de consum publicat de Eurostat. Prima revizuire are loc la cinci ani după intrarea în vigoare a prezentei directive, iar revizuirile ulterioare au loc din cinci în cinci ani.

Sumele se ajustează automat, prin adăugarea la suma de bază în euro a procentajului de creștere a indicelui menționat în intervalul de timp cuprins între intrarea în vigoare a prezentei directive și data primei revizuiri sau între data ultimei revizuiri și data noii revizuiri, cu rotunjirea în sus a acestei sume.

Articolul 5

Menținerea drepturilor dobândite

Statele membre pot prevedea ca persoanele care au exercitat activitatea de intermediere înainte de 1 septembrie 2000, care au fost înregistrate și care au avut nivelul de formare și experiența cerute în prezenta directivă să fie automat înscrise în registrul care urmează să fie creat, de îndată ce condițiile prevăzute la articolul 4 alineatele (3) și (4) sunt îndeplinite.

▼B

Articolul 6

Notificarea stabilirii și prestării serviciilor în alte state membre

(1) Orice intermediar de asigurări sau reasigurări care intenționează să exercite pentru prima dată o activitate într-unul sau mai multe state membre, în baza libertății de a presta servicii sau a libertății de stabilire, informează autoritățile competente din statul membru de origine.

Într-un interval de o lună de la o astfel de notificare, autoritățile competente respective informează autoritățile competente din orice stat membru gazdă care doresc acest lucru în legătură cu intenția intermediarului de asigurări sau reasigurări și îl informează concomitent și pe intermediarul în cauză.

Intermediarul de asigurări sau reasigurări își poate începe activitatea la o lună de la data la care a fost informat de autoritățile competente din statul membru de origine cu privire la notificarea prevăzută în al doilea paragraf. Cu toate acestea, intermediarul își poate începe activitatea imediat în cazul în care statul membru gazdă nu dorește să fie informat în legătură cu acest lucru.

(2) Statele membre transmit Comisiei dorința lor de a fi informate în conformitate cu alineatul (1). La rândul său, Comisia notifică acest lucru tuturor statelor membre.

(3) Autoritățile competente din statul membru gazdă pot adopta măsurile necesare pentru a asigura publicarea corespunzătoare a condițiilor în care activitățile respective trebuie exercitate pe teritoriul lor, în interesul general.

Articolul 7

Autorități competente

(1) Statele membre desemnează autoritățile competente împuternicite să asigure punerea în aplicare a prezentei directive. Acestea informează Comisia în acest sens, indicând orice repartizare a respectivelor atribuții.

(2) Autoritățile prevăzute la alineatul (1) sunt fie autorități sau organisme publice recunoscute în dreptul intern sau autorități publice abilitate în mod expres în acest sens prin legislația internă. Aceste autorități nu sunt întreprinderi de asigurare sau de reasigurare.

(3) Autoritățile competente dețin toate puterile necesare pentru a-și îndeplini funcțiile. În cazul existenței mai multor autorități competente pe teritoriul său, statul membru respectiv veghează ca aceste autorități să colaboreze strâns, astfel încât să își îndeplinească eficient îndatoririle.

▼B

Articolul 8

Sancțiuni

(1) Statele membre prevăd sancțiuni corespunzătoare pentru situația în care o persoană care desfășoară activitatea de intermediere de asigurări sau reasigurări nu este înregistrată într-un stat membru și nu este menționată la articolul 1 alineatul (2).

(2) Statele membre prevăd sancțiunile corespunzătoare împotriva întreprinderilor de asigurare sau reasigurare care recurg la serviciile de intermediere de asigurări sau reasigurări oferite de persoane care nu sunt înregistrate într-un stat membru și care nu sunt menționate la articolul 1 alineatul (2).

(3) Statele membre prevăd sancțiunile corespunzătoare în cazul în care un intermediar de asigurări sau reasigurări nu respectă dispozițiile de drept intern adoptate în temeiul prezentei directive.

(4) Prezenta directivă nu afectează prerogativa statelor membre gazdă de a adopta măsurile corespunzătoare pentru a preveni sau sancționa, pe teritoriul lor, actele care contravin actelor cu putere de lege sau normelor administrative adoptate în interesul general. Aceasta include posibilitatea de a-i împiedica pe intermediarii de asigurări și reasigurări care au comis o astfel de infracțiune să mai desfășoare noi operațiuni pe teritoriile statelor respective.

(5) Orice măsură adoptată, ce presupune sancțiuni sau restricții ale activităților desfășurate de un intermediar de asigurări sau reasigurări, trebuie să fie motivată corespunzător și comunicată intermediarului în cauză. Orice astfel de măsură poate fi atacată într-o instanță de drept din statul membru care a adoptat-o.

Articolul 9

Schimbul de informații între statele membre

(1) Autoritățile competente din diferitele state membre colaborează pentru a asigura aplicarea corespunzătoare a dispozițiilor prezentei directive.

(2) Autoritățile competente realizează un schimb de informații cu privire la intermediarii de asigurări și de reasigurări, în cazul în care aceștia au făcut obiectul unei sancțiuni prevăzute la articolul 8 alineatul (3) sau a unei măsuri prevăzute la articolul 8 alineatul (4), astfel de informații putând să determine radierea intermediarilor respectivi din registru. Autoritățile competente pot, de asemenea, să facă schimb de orice informații relevante la cererea uneia dintre ele.

▼B

(3) Toate persoanele care trebuie să primească sau să dezvăluie informații în legătură cu prezenta directivă sunt obligate să respecte secretul profesional, după cum prevede articolul 16 din Directiva 92/49/CEE a Consiliului din 18 iunie 1992 privind coordonarea actelor cu putere de lege și actelor administrative referitoare la asigurările directe, altele decât asigurările de viață, și de modificare a Directivelor 73/239/CEE și 88/357/CEE (a treia directivă privind asigurarea generală) ([1]) și articolul 15 din Directiva 92/96/CEE a Consiliului din 10 noiembrie 1992 privind coordonarea actelor cu putere de lege și actelor administrative referitoare la asigurarea directă de viață și de modificare a Directivelor 79/267/CEE și 90/619/CEE (a treia directivă privind asigurarea de viață) ([2]).

Articolul 10

Contestații

Statele membre veghează la elaborarea unor proceduri care să permită clienților și altor părți interesate, în special asociații ale consumatorilor, să depună contestații împotriva intermediarilor de asigurări și reasigurări. În toate cazurile, astfel de contestații trebuie să primească răspuns.

Articolul 11

Soluționarea extrajudiciară a litigiilor

(1) Statele membre încurajează elaborarea unor proceduri corespunzătoare și eficace de contestație și de atac pentru soluționarea extrajudiciară a litigiilor între intermediarii de asigurări și clienți, recurgând la organele existente, după caz.

(2) Statele membre încurajează aceste organisme să colaboreze la soluționarea litigiilor transfrontaliere.

CAPITOLUL III

INFORMAȚII FURNIZATE DE INTERMEDIARI

Articolul 12

Informații furnizate de intermediarul de asigurări

(1) Înainte de încheierea oricărui contract inițial de asigurare și, după caz, la modificarea sau reînnoirea acestuia, un intermediar de asigurări trebuie să furnizeze clientului cel puțin următoarele informații:

(a) identitatea și adresa sa;

(b) registrul în care a fost înscris și modalitățile prin care se poate verifica că este înscris;

(c) orice participație, directă sau indirectă, reprezentând cel puțin 10 % din drepturile de vot sau din capitalul pe care îl deține la o anumită întreprindere de asigurare;

([1]) JO L 228, 11.8.1992, p. 1. Directivă modificată ultima dată de Directiva 2000/64/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 290, 17.11.2000, p. 27).

([2]) JO L 360, 9.12.1992, p. 1. Directivă modificată ultima dată de Directiva 2000/64/CE a Parlamentului European și a Consiliului.

▼B

(d) orice participație, directă sau indirectă, reprezentând cel puțin 10 % din drepturile de vot sau din capitalul intermediarului de asigurări, deținută de o anumită întreprindere de asigurare sau de întreprinderea mamă a unei anumite întreprinderi de asigurare;

(e) procedurile prevăzute la articolul 10 care permit clienților sau altor părți interesate să depună contestații împotriva intermediarilor de asigurări și de reasigurări și, după caz, procedurile extrajudiciare de contestație și de atac prevăzute la articolul 11.

În plus, un intermediar de asigurări indică clientului, în legătură cu contractul propus, următoarele:

(i) în cazul în care consultanța pe care o oferă se bazează pe obligația analizei imparțiale prevăzută la alineatul (2) sau

(ii) în cazul în care are obligația contractuală să lucreze, în sectorul intermedierii de asigurări, exclusiv cu una sau mai multe întreprinderi de asigurare. În acest caz, la cererea clientului, intermediarul comunică numele întreprinderilor de asigurare respective sau

(iii) în cazul în care nu are nici o obligație contractuală de a lucra, în sectorul intermedierii de asigurări, exclusiv cu una sau mai multe întreprinderi de asigurare și de a oferi consultanță pe baza obligației de analiză imparțială prevăzută la alineatul (2). În acest caz, la solicitarea clientului, intermediarul comunică numele întreprinderilor de asigurare cu care poate lucra și cu care lucrează efectiv.

În cazurile în care informațiile sunt furnizate exclusiv la solicitarea clientului, acesta este informat despre dreptul său de a solicita astfel de informații.

(2) În cazul în care intermediarul de asigurări informează clientul că atunci când îl consiliază se bazează pe o analiză imparțială, acesta este obligat să ofere consultanța după ce a analizat un număr suficient de mare de contracte de asigurare disponibile pe piață, pentru a-i putea recomanda, potrivit unor criterii profesionale, contractul de asigurare care ar răspunde cel mai bine nevoilor clientului.

(3) Înainte de încheierea unui contract de asigurare, intermediarul de asigurări precizează, în special pe baza informațiilor oferite de client, cel puțin cerințele și nevoile clientului respectiv, precum și motivele care au stat la baza consilierii acordate clientului referitor la un anumit produs de asigurare. Aceste detalii sunt ajustate în funcție de complexitatea contractului de asigurare propus.

▼B

(4) Informațiile prevăzute la alineatele (1), (2) și (3) nu sunt obligatorii în cazul în care intermediarul de asigurări intermediază asigurarea unor riscuri mari sau în cazurile de intermediere de către intermediari de reasigurări.

(5) Statele membre pot menține sau adopta dispoziții mai stricte cu privire la cerințele de informații prevăzute la alineatul (1), cu condiția ca aceste dispoziții să fie conforme dreptului comunitar.

Statele membre comunică Comisiei dispozițiile de drept intern prevăzute în primul paragraf.

Pentru a institui un nivel ridicat de transparență pe toate căile adecvate, Comisia veghează ca informațiile pe care le primește cu privire la dispozițiile de drept intern să fie, de asemenea, comunicate clienților și intermediarilor de asigurări.

Articolul 13

Condiții privind informarea

(1) Toate informațiile care urmează să fie furnizate clienților în conformitate cu articolul 12 se comunică:

(a) pe hârtie sau pe orice alt suport durabil, disponibil și accesibil clientului;

(b) cu claritate și precizie, într-un mod care să fie pe înțelesul clientului;

(c) într-o limbă oficială a statului membru în care se asumă angajamentul sau în orice altă limbă agreată de părți.

(2) Prin derogare de la alineatul (1) litera (a), informațiile prevăzute la articolul 12 pot fi furnizate verbal în cazul în care clientul solicită acest lucru sau în cazul în care este necesară o acoperire imediată. În astfel de cazuri, informațiile sunt furnizate clientului în conformitate cu alineatul (1) imediat după încheierea contractului de asigurări.

(3) În cazul vânzării prin telefon, informațiile furnizate în prealabil clientului trebuie să fie în conformitate cu normele comunitare aplicabile comercializării la distanță a serviciilor financiare pentru consumatori. În plus, informațiile sunt furnizate clientului în conformitate cu alineatul (1) imediat după încheierea contractului de asigurare.

▼M1

CAPITOLUL IIIA

CERINȚE SUPLIMENTARE ÎN MATERIE DE PROTECȚIE A CONSUMATORULUI PRIVIND PRODUSELE DE INVESTIȚII BAZATE PE ASIGURĂRI

Articolul 13a

Domeniul de aplicare

Sub rezerva excepției de la articolul 2 alineatul (3) al doilea paragraf, prezentul capitol prevede cerințe suplimentare pentru activitățile de intermediere de asigurări și vânzările directe realizate de întreprinderile de asigurare atunci când sunt realizate în legătură cu vânzarea de produse de investiții bazate pe asigurări. Aceste activități sunt denumite activități de distribuție de asigurări.

▼M1

Articolul 13b

Prevenirea conflictelor de interese

Un intermediar de asigurări sau o întreprindere de asigurare menține și aplică dispoziții organizatorice și administrative eficiente, în vederea adoptării tuturor măsurilor rezonabile destinate să evite ca interesele clienților săi să fie afectate de conflicte de interese, astfel cum sunt definite la articolul 13c.

Articolul 13c

Conflicte de interese

(1) Statele membre solicită ca intermediarii de asigurări și întreprinderile de asigurare să ia toate măsurile necesare pentru a identifica conflictele de interese care apar în cursul desfășurării activităților de distribuție de asigurări între ei, inclusiv managerii și angajații lor, intermediarii de asigurări delegați sau orice altă persoană legată în mod direct sau indirect de ei printr-o relație de control, pe de o parte, și clienții lor, de pe altă parte, sau dintre un client și altul.

(2) În cazul în care dispozițiile organizatorice sau administrative adoptate de un intermediar de asigurări sau o întreprindere de asigurare, în conformitate cu articolul 13b, pentru a gestiona conflictele de interese nu sunt suficiente pentru a garanta, cu o certitudine rezonabilă, că riscul de a afecta interesele clienților va fi evitat, intermediarul de asigurări sau întreprinderea de asigurare comunică în mod clar clienților, înainte de a realiza activități comerciale în numele lor, caracterul general și/sau sursa acestor conflicte de interese.

(3) Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 13e, pentru:

(a) definirea măsurilor pe care intermediarii de asigurări sau întreprinderile de asigurare le pot adopta în mod rezonabil pentru a detecta, a preveni, a gestiona și a face cunoscute conflictele de interese care apar cu ocazia prestării activităților de distribuție de asigurări;

(b) stabilirea criteriilor corespunzătoare pentru determinarea tipurilor de conflicte de interese a căror existență poate aduce atingere intereselor clienților sau clienților potențiali ai intermediarului de asigurări sau ai întreprinderii de asigurare.

Articolul 13d

Principii generale și informarea clienților

(1) Statele membre se asigură că un intermediar de asigurări sau o întreprindere de asigurare, atunci când desfășoară activități de distribuție de asigurări, acționează cu onestitate, corectitudine și profesionalism, astfel încât să răspundă cel intereselor clienților săi.

▼M1

(2) Toate informațiile, inclusiv comunicările publicitare, adresate de către intermediarul de asigurări sau de întreprinderea de asigurare clienților sau clienților potențiali sunt corecte, clare și neînșelătoare. Informațiile publicitare sunt clar identificabile ca atare.

(3) Statele membre pot interzice acceptarea sau primirea de onorarii, comisioane sau orice beneficii pecuniare plătite sau acordate intermediarilor de asigurări sau întreprinderilor de asigurare de terți sau de persoane care acționează în numele unei părți terțe în legătură cu distribuția de produse de investiții bazate pe asigurări către clienți.

Articolul 13e

Exercitarea delegării de competențe

(1) Competența de a adopta acte delegate este conferită Comisiei în condițiile prevăzute la prezentul articol.

(2) Competența de a adopta un act delegat menționată la articolul 13c se conferă Comisiei pe o durată nedeterminată de la 2 iulie 2014.

(3) Delegarea de competențe menționată la articolul 13c poate fi revocată oricând de Parlamentul European sau de Consiliu. O decizie de revocare pune capăt delegării de competențe specificată în decizia respectivă. Decizia produce efecte din ziua care urmează datei publicării acesteia în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* sau de la o dată ulterioară menționată în decizie. Decizia nu aduce atingere actelor delegate care sunt deja în vigoare.

(4) De îndată ce adoptă un act delegat, Comisia îl notifică simultan Parlamentului European și Consiliului.

(5) Un act delegat adoptat în temeiul articolului 13c intră în vigoare numai în cazul în care nici Parlamentul European și nici Consiliul nu au formulat obiecțiuni în termen de trei luni de la notificarea acestuia către Parlamentul European și Consiliu sau în cazul în care, înaintea expirării termenului respectiv, Parlamentul European și Consiliul au informat Comisia că nu vor formula obiecțiuni. Respectivul termen se prelungește cu trei luni la inițiativa Parlamentului European sau a Consiliului.

▼B

CAPITOLUL IV

DISPOZIȚII FINALE

Articolul 14

Dreptul la o cale de atac

Statele membre veghează ca deciziile luate cu privire la un intermediar de asigurări, un intermediar de reasigurări sau o întreprindere de asigurare în conformitate cu actele cu putere de lege și actele administrative adoptate în conformitate cu prezenta directivă să poată face obiectul unei căi de atac în instanță.

▼B

Articolul 15

Abrogare

Directiva 77/92/CEE se abrogă de la data prevăzută la articolul 16 alineatul (1).

Articolul 16

Transpunere

(1) Statele membre pun în aplicare actele cu putere de lege și actele administrative necesare aducerii la îndeplinire a prezentei directive până la 15 ianuarie 2005. Statele membre informează de îndată Comisia cu privire la aceasta.

Aceste dispoziții conțin o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.

(2) Comisiei îi sunt comunicate de către statele membre textele actelor cu putere de lege și actelor administrative pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă. În comunicarea respectivă, statele membre pun la dispoziție un tabel de corespondență între dispozițiile de drept intern și prezenta directivă.

Articolul 17

Intrare în vigoare

Prezenta directivă intră în vigoare la data publicării în *Jurnalul Oficial al Comunităților Europene*.

Articolul 18

Destinatari

Prezenta directivă se adresează statelor membre.